

Adunarea Dumnezeului celui viu

Este oare necesar să includem sub titlul ABC-ul creștinului și o expunere pe această temă? Nu sunt destule cărți bune, care tratează acest subiect? Desigur! Acum însă dorim să tratăm concentrat acest subiect.

Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5.25). Iar noi? Dorim să ne preocupăm într-un mod egoist numai cu mântuirea noastră? O, de-ar deveni largă inima noastră, pentru a cuprinde *întregul* popor al lui Dumnezeu! Ceea ce este prețios pentru Domnul nostru, ar trebui să fie prețios și pentru noi. Fiecare dintre noi poartă partea sa de răspundere pentru mărturia locală, precum și pentru întreaga Adunare a lui Dumnezeu de pe pământ.

Nu este vorba de „adunarea noastră“

Dorim să subliniem acest lucru de la început. Nu descriem aici statutul unei comunități creștine, care dorește să se alăture cu un nume biblic, frumos sau chiar să se ridice peste mărturiile de credință ale altor creștini. Peste tot pe unde apare cuvântul „adunare“ în expunerea noastră, trebuie înțeles din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Dumnezeu are întotdeauna înaintea ochilor Săi *întregul* popor.

De când există Adunarea lui Dumnezeu?

Dumnezeu, în dragostea Sa față de oameni, a dorit dintotdeauna să locuiască printre oameni. Dar cum putea El, Cel sfânt, să realizeze această dorință între păcătoși?

El a sfințit poporul Israel dintre celelalte națiuni ale pământului și a spus: „Și Eu voi pune locașul Meu între voi și sufletul Meu nu vă va disprețui. Și Eu voi umbla între voi și voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu“ (Levitic 26.11, 12). Acest lucru s-a petrecut însă cu o condiție: Israel trebuia să umble în rânduielile Sale și să țină și să împlinească poruncile Sale (Levitic 26.3). Dar cum s-au dezvoltat lucrurile? Profetul a trebuit să spună: „Nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi și Dumnezeul vostru“ (Isaia 59.2). Poporul a mers atât de departe, încât L-a răstignit pe Mesia. Poporul a lepădat și mărturia Duhului Sfânt despre Domnul înviat, și astfel oferta de har a lui Dumnezeu. Aceasta a avut ca urmare ruperea legăturilor lui Dumnezeu cu acest popor.

Dar ce minune a harului lui Dumnezeu! Tocmai în întunericul moral al lumii care s-a arătat prin lepădarea Fiului lui Dumnezeu, lumina dragostei lui Dumnezeu a strălucit mai puternic! Acum, după ce Isus Hristos a adus o jertfă desăvârșită pentru păcat (Evrei 10.10, 12), Dumnezeu a îndeplinit un alt sfat al voii Sale. El a început să strângă un popor al Său din toate națiunile pământului, oameni mântuiți și născuți din nou prin credința în Isus Hristos. El dorea să-i primească pe aceștia în locașul Său ceresc și să locuiască veșnic printre ei. Aceasta era „*taina* ascunsă din veacuri în Dumnezeu“ (Efeseni 3.9; Romani 16.25, 26). El nu a spus nimic despre aceasta în Vechiul Testament. Dar cine cunoaște descoperirile Noului Testament poate găsi în cărțile Vechiului Legământ indicații și imagini despre această taină.

Anunțarea Adunării de către Isus Hristos

„Adunarea“ este numită pentru prima dată în Matei 16.18. Formarea ei urma să aibă loc curând. Domnul i-a spus lui Petru: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea“.

Am dori să spunem aici că Petru (în greacă: petros = piatră) nu poate fi niciodată stânca (în greacă: petra = stâncă) pe care Domnul dorește să-și zidească Adunarea Sa. Hristos Însuși este această stâncă (Romani 9.33; 1 Corinteni 10.4). El este piatra prețioasă, de unghi, despre care

însuși Petru scrie: „De El, apropiindu-vă, ca de o piatră vie... și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală“ (1 Petru 2.4-7).

Începutul Adunării

În ziua Rusaliilor a avut loc evenimentul care are o mare importanță pentru inima lui Dumnezeu, pentru Domnul și pentru toți ai Săi: Adunarea a început (Faptele Apostolilor 2)!

Credincioșii erau adunați la *un loc* și au fost botezați *într-un* Trup prin Duhul Sfânt coborât din cer (1 Corinteni 12.13). Ei, care aparțineau Domnului ca credincioși singulari, formau acum împreună Trupul lui Hristos!

Cine aparține Adunării?

Expresia greacă „ecclesia“, tradusă prin cuvântul „adunare“, înseamnă de fapt „chemat afară“. Ea este deci un corp format din oameni, pe care Dumnezeu i-a *chemat afară din lume* la Sine prin Evanghelia harului Său. Ei au dat ascultare acestei vești bune și L-au primit prin credință pe Mântuitorul, despre care vorbește această veste. Acum, în Isus Hristos, acești oameni sunt „sfinți“ sau „despărțiți“ (1 Corinteni 1.2). „Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor *pentru Numele Său*“ (Faptele Apostolilor 15.14). Adunarea lui Dumnezeu și fiecare în parte care îi aparține, trebuie să realizeze această despărțire de lume în umblarea sa.

Domnul adaugă la Adunare

Într-o asociație din lume, oamenii decid pe cine să primească în această asociație ca membru. Însă „Adunării lui Dumnezeu“, acestui organism viu, *Domnul* Însuși adaugă pe fiecare în parte (Faptele Apostolilor 2.47). Adunarea are responsabilitatea să verifice, dacă cel care dorește să aibă părtașie practică cu Adunarea este adăugat într-adevăr de Domnul și corespunde caracterului de „chemat afară“ din lume.

Și astăzi, cel care este adăugat de *Domnul* este pecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Prin aceasta, fiecare are parte de „botezul cu Duhul Sfânt“, botez care a avut loc în ziua Rusaliilor, și formează cu toți credincioșii Trupul lui Hristos pe pământ, despre care vom vorbi mai detaliat într-o altă expunere.

Credincioșii sunt adăugați Domnului

Pe de altă parte, este important să subliniem faptul că cei mântuiți prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu sunt adăugați *Domnului* și nu unei oarecare grupări de credincioși. Se înțelege că fiecare trebuie să fie dependent de Domnul și supus Lui.

Adunați din poporul iudeu și dintre națiuni

Taina lui Dumnezeu despre „Adunare“, care a început de fapt în ziua Rusaliilor, a fost descoperită ca învățătură mai întâi apostolului Pavel: „națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelia“ (Efeseni 3.1-12).

Noi ne-am obișnuit cu aceste adevăruri. Dar aceasta nu diminuează însemnătatea foarte mare a acestei realități. Secole de-a rândul, Israel a fost *singurul popor* dintre toate popoarele pământului cu care Dumnezeu a făcut un legământ, cu care El Se afla în legătura de Domn-Dumnezeu și pe care El îl numea poporul Său. Numai în mijlocul acestor „circumciși“ Și-a ridicat locuința. Cuvintele lui Dumnezeu au fost încredințate lui Israel (Romani 3.2). Numai între Domnul și poporul Israel existau legăminte ale promisiunii.

Națiunile însă erau înstrăinate de cetățenia lui Israel. Ele erau străine de legămintele promisiunii. Ele nu aveau speranță și erau fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2.12).

În Hristos a fost spart zidul de despărțire care înconjurase până atunci Israelul. Hristos a împăcat pe cei doi – Israel și națiunile – cu Dumnezeu într-un Trup. Credincioșii din ambele grupe au acum prin El intrare liberă la Tatăl într-un singur Duh (Efeseni 2.11-22). Acum nu mai este „grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți“ (Coloseni 3.11).

Cheile Împărăției cerurilor

Domnul i-a spus lui Petru: „Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri“ (Matei 16.19). Când a folosit Petru aceste chei? Pentru prima dată în ziua Rusaliilor și în următoarele zile. Atunci a deschis poporului Israel intrarea în Împărăția cerurilor prin vestirea pocăinței și a Evangheliei despre Isus Hristos, Cel înviat. Această „Împărăție a cerurilor“, o împărăție *pământească*, încă nu luase ființă din cauza lepădării lui Hristos de către Israel (Faptele Apostolilor 2), iar acești credincioși au fost adăugați Adunării lui Dumnezeu, care are o chemare *cerească*.

Petru însă trebuia să folosească cheile și pentru națiuni (Faptele Apostolilor 10). El nu a făcut aceasta ca de la sine înțeles, deoarece avea prejudecăți iudaice și încă nu putea înțelege marea schimbare în căile de har ale lui Dumnezeu. Domnul a trebuit să-i explice acest lucru printr-o viziune. După ce Petru a vestit romanului Corneliu și tuturor celor ce erau la el Evanghelia, Duhul Sfânt a coborât în mod vizibil peste toți cei care au ascultat Cuvântul. Astfel au fost adăugați în mod oficial Adunării lui Dumnezeu și credincioșii dintre națiuni.

O particularitate a „Adunării lui Dumnezeu“

Când oamenii se strâng pentru un scop anume într-un local sau într-o piață, ei formează în timpul orelor petrecute împreună o adunare. Dar după ce pleacă de acolo, adunarea nu mai există.

Dar cu „Adunarea lui Dumnezeu“, lucrurile stau altfel. Aceasta rămâne înaintea lui Dumnezeu de la apariția ei în zilele apostolilor până la ridicarea ei în cer. Credincioșii pot fi pe acest pământ la depărtare de sute de kilometri unii de alții și să nu aibă nici o posibilitate de a se aduna – totuși ei formează „Adunarea lui Dumnezeu“, uniți strâns unii cu alții.

Câteva întrebări în legătură cu acest subiect

Este creștinătatea actuală „Adunarea lui Dumnezeu“?

Nu este greu de dat un răspuns la această întrebare. Spunem: Nu! Fiecare știe că numai o mică parte dintre cei care se numără printre creștini au fost adăugați de Domnul la „Adunarea lui Dumnezeu“. Numai cei sfințiți în Hristos Isus aparțin Adunării (1 Corinteni 1.2). Hristos a devenit numai pentru cei care Îl ascultă urzitorul mântuirii eterne (Evrei 5.9). Dumnezeu a dat Duhul Sfânt numai celor care Îl ascultă (Faptele Apostolilor 5.32). Cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui (Romani 8.9).

Care sunt urmările legăturilor dintre credincioși și necredincioși în creștinism?

Legătura celor care sunt „chemați afară din lume“ cu cei care aparțin încă lumii conform sentinței lui Dumnezeu, are ca urmare faptul că primii și-au pierdut caracterul chemării cerești și astfel au devenit lumești. Prin această legătură sunt unite în creștinism dreptatea cu nedreptatea, lumina cu întunericul, curățenia cu murdăria, adevărul cu minciuna, templul lui Dumnezeu cu idolii! Câtă nenorocire a rezultat de aici!

Nu mai poate fi prezentată astăzi „Adunarea lui Dumnezeu“?

Tuturor celor care Îi aparțin, Domnul le spune: „Ieșiți din mijlocul lor (din mijlocul necredincioșilor și a creștinilor cu numele) și fiți despărțiți, spune Domnul; și nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul Cel

Atotputernic“ (2 Corinteni 6.14-18). Acesta este primul pas pe calea de prezentare practică a Adunării lui Dumnezeu. (În acest sens, găsim în Scriptură și alte indicații.)

De unde provine împărțirea din creștinism în multe biserici, comunități și secte?

Această mișcare de împărțire s-a accentuat în mod deosebit în secolele al XIX-lea și al XX-lea. Ceea ce a prorocit apostolul Pavel: „Dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i atragă pe ucenici după ei“ se împlinește mereu (Faptele Apostolilor 20.30).

Dar chiar și în perioadele cele mai întunecate din punct de vedere spiritual, credincioșii serioși, sub conducerea unor bărbați fideli, pe care Dumnezeu i-a folosit spre binele credincioșilor, s-au format biserici și părtășii. Să ne gândim la Reformă și la trezirile din epoca iluminismului. Ei nu s-au gândit să realizeze realitățile divine despre „Adunarea lui Dumnezeu“, așa cum ne sunt clar prezentate în Noul Testament. Conștiința despre aceste lucruri dispăruse din creștinism.

Cum a ajuns creștinătatea în starea rea actuală?

Am putea rezuma istoria Bisericii a celor douăzeci de secole scurse până acum în următoarele propoziții: credincioșii și-au părăsit dragostea dintâi pentru Domnul (Apocalipsa 2.4); ei n-au păzit Cuvântul (3.8) așa cum citim despre adunarea din Filadelfia. Ei au tolerat pe cei răi și răul, în loc să se curețe, așa cum s-a făcut la început (Faptele Apostolilor 5.1-11). În locul principiilor divine, pe care le-au neglijat, au introdus nenumărate statute, porunci omenești și învățături străine.